

Radek „Sterakdary“ Starý

ARILA

HRANICE ČASU

COO
BOO

Arila

Hranice času

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Radek Starý
Arila: Hranice času – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ARILA

HRANICE ČASU

Radek „Sterakdary“ Starý

COO
BOO

Pokud vás tahle kniha zasáhne, opatrujte ji jako oko v hlavě. Jestli ale máte v knihovně méně důležité kousky, pošlete je dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

PROLOG

Aruuna stála opřená o zdobené zábradlí Křišťálového paláce a shlížela na zářící světy Aldolonu. Vždy to pro ni byl dechberoucí pohled – kusy pevnin s horami, lesy a řekami plující na pozadí temnoty. Okraje bublin světů obalovala tenká modrá slupka chránící všechny ty životy uvnitř před nicotou okolo. Tentokrát ale nebyla při pohledu na Aldolon ohromená.

Musela si to konečně přiznat. Svět se rozpadal na menší a menší části. Některé zmizely úplně a jí na mysli vyvstalo hned několik otázek, na které neměl nikdo odpověď.

Pevně sevřela zábradlí v marném pokusu získat nad situací větší kontrolu, ale cítila jen slabost. Přece jen, před chvílí vykonala čin tak únavný, že...

Nedokázala se na své dílo podívat. Vzhlednout znamenalo přiznat si, co se opravdu stalo.

„Je tady ještě jedna věc, kterou jsem vám chtěla říct.“ Slyšela, jak se jí hlas nepatrně chvěje.

„Nemůže to být tak důležité jako tohle...“ podotkl Rooak a zlaté náramky na jeho předloktí zacinkaly, když ukázal prstem na oblohu.

„Je to stejně důležité,“ trvala si Aruuna na svém.

Saari, která stála po její levici, na ni zvědavě upřela nekonečně hluboké zlaté oči.

„Jde o člověka jménem Taoe. I když si nejsem jistá, jestli slovo člověk odpovídá.“

„Myslela jsem, že jsme jeho nesmrtelnost důkladně prozkoumali,“ pronesla jemným hlasem Saari. „A bezvýsledně.“

„Naneštěstí,“ založil si ruce Rooak. Války bohů byly už dlouhá staletí za nimi, ale on vlastní smrt ostatním bohům odpouštěl jen těžce.

Aruuna se napřímila. „Ta krystalická struktura na jeho levé ruce se rozrůstá. Každým rokem o malý kousek. Věřím, že je zdrojem jeho nesmrtelnosti. A taky to potvrdilo můj předpoklad o jeho zrodu. Taoe v sobě nemá fragment nikoho z nás.“

„Jsi si jistá?“ zapochybovala Saari.

„Ano.“

Saari se zamračila. „Myslím, že bychom to měli ještě prověřit.“

„Není co prověřovat,“ odpověděla Aruuna rázně. „Nemá v sobě fragment, a pokud bych měla hádat, je právě tohle důvod, proč na něj nepůsobí čas stejně jako na ostatní. Důvod, proč se probudí, i když zemře.“

„Vaše síly na něj působí?“ zeptala se Saari.

Rooak zvedl obočí. „Jen velmi omezeně. Je mimořádně odolný, ale s dostatečnou silou dokážu jeho obranu prorazit.“

„Na celém Aldolonu neexistuje tvor jako on. Právě teď sedí ve svém hradu, vládne malému království a uvažuje, že zaútočí na to sousední. Využívá tisíciletí zkušeností, aby se dostal do vysokých pozic... a pak odejde. Někdy předstírá smrt, jindy nemusí, když se mu nepodaří skrýt levou paži. Je to takové plýtvání...“

„Vypadá to jako nějaká nemoc,“ dodal Rooak.

„My ale víme, co to je, nebo ne?“ poznamenala Saari. „Růst stromu života, vypadá to úplně stejně.“

Aruuna si vyměnila pohled s Rooakem. „Ne tak úplně. Je to velice podobná krystalická struktura, ale... ne stejná. Odstín zelené je trochu tmavší, krystaly se formují do ostřejších hran.“

„Jak si můžeš být tak jistá?“ zeptala se podezřívavě Saari. Byla jen otázka času, než jí to dojde.

„Hádám, že u tohoto mě nepotřebujete. Až budete mít nové informace, dejte mi vědět,“ usmál se Rooak a jen tak zmizel s jemným zábleskem bílého světla z balkonu Křišťálového paláce dřív, než Aruuna stihla něco namítnout.

„Co jste bez mého vědomí s Taoem dělali?“

Aruuna zatnula zuby a odevzdaně vydechla. „My... vzali jsme ho přímo ke stromu života.“

Saari zděšeně vykulila oči. „To nemyslíš vážně. Brát smrtelníka na takové místo? Proč jste to neprobrali s námi?“

„Protože jsem věděla, že bys byla proti. A Kthanuur?“ Aruuna zatnula celé tělo a konečně si dovolila podívat se nahoru.

Tam v tisících vznášejících se úlomků viselo na dvě poloviny roztržené tělo Kthanuura. Krystalky o sebe pomalu cinkaly, a přesně jak Aruuna tušila, levá část se začala formovat do podoby jedné tváře, zatímco pravá získávala ženské rysy. Některé fragmenty už dokonce začaly padat na Aldolon.

„Kthanuur byl nespolehlivý... Nerozuměl by.“

Saari se odevzdaně uchechtla. „Takže to samé teď čeká mě, sestro?“

„Víš, proč jsem to musela udělat. Strom života umírá a my nevíme, jak to zastavit. A pokud tomu chceme čelit, musíme být silní. Jednotní. Bylo to to nejlepší, co jsem mohla udělat.“

Saari si znovu založila ruce. „Bylo to od vás tak nezodpovědné. Co kdyby se stromem života něco udělal? Co kdyby k němu později znovu hledal cestu?“

„Rooak se o to postaral, vymazal mu vzpomínky.“

„Myslela jsem, že něco takového je pro lidskou mysl příliš.“

„Taky že bylo. Taoe zemřel a probudil se až za týden bez jediné vzpomínky. Tedy podle Rooaka, poslední dobou nevím, jak moc mu můžu věřit. Je posedlý proroctvím o temnotě, která se k nám blíží.“

„Stejně jako ty.“

Aruuna na Saari dotčeně pohlédla. „Rooak tou hrozbou děsí davy a buduje z nich armádu. Nedivila bych se, kdyby to všechno byl jen pokus získat početné vojsko pro další válku. Já se naopak snažím zjistit, co se to s Aldolonem děje.“

„Pověz mi tedy, sestro, co jsi svým bezohledným riskováním zjistila, když jsi Taoeho postavila před strom života?“

„Nechala jsem ho dotknout se levou rukou kůry stromu...“

„Přece bys nebyla tak nezodpovědná...“ sykla Saari, ale Aruuna ji přerušila.

„Ty krystaly začaly zpívat stejnou píseň. Ale nic se nestalo. Vše se po chvíli uklidnilo. Nejsem si jistá, co jsem čekala. A tak jsme to zkusili znovu, o několik staletí později.“

Saari vydechla. „Kolikrát jste tomu chudákovi museli vymazat paměť?“

„Pětkrát,“ přiznala Aruuna. „Vždy s rozestupem několika staletí. V poslední době po kratším čase, myslela jsem... Doufala jsem, že pochopíme, proč strom života slábne. Proč se světy rozpadají.“

„Uvědomuješ si, že ta hrozba a temnota, kterou cítí Rooak, může být dost dobře sám Taoe?“

„Ano, i to mě napadlo,“ přiznala Aruuna.

„Jednala jsi tak nezodpovědně.“

„Aspoň jsem jednala.“

„Co má tohle znamenat?“ zeptala se dotčeně Saari.

„Na tom nezáleží,“ vydechla Aruuna, nemělo cenu vyvolávat další spor. Co se stalo, stalo se. Mohli teď jen společně čelit tomu stínu, který cítili nad hlavou. „To skutečně podstatné je, že si s tím nevíme rady. Neříkej mi, že to necítíš, sestro. Slábneme.“

Saari se napřímila. Před několika staletími by si Aruuna něco takového nedovolila ani naznačit v obavě, že by to ostatní mohlo vyburcovat k další válce.

„Není třeba to skrývat,“ pokračovala Aruuna, „mé síly jsou zlomkem toho, co dříve. U vás pozoruji to samé. Jsme napojeni na tepající srdce stromu života, a když slábne on, slábneme i my.“

Vypadalo to, že se Saari poprvé skutečně zamyslela nad tím, co se jí Aruuna snažila vysvětlit. „Možná ještě je naděje, jak to všechno zastavit. Co tedy chceš dělat?“

„Nevím,“ přiznala bohyně. „V této situaci jsme se nikdy neměli ocitnout. Nejsme bohové, jsme...“

KAPITOLA I.

Arila oběma rukama sevřela hrnek s omamně páchnoucím čirým alkoholem a přiložila si ho k ústům. Když ho pak pokládala zpět, musela si dát velký pozor, aby jí nevyklouzl nebo aby ho nerozmačkala. Neměla v těch jizvami posetých kusech masa skoro žádný cit. Vzpomínala, jak jí první dny po zranění připadalo, že má prsty obalené v tlustých rukavicích, ale teď už si na ně skoro úplně zvykla. Mohla by prorazit zeď a nejspíš by nic necítila, tedy aspoň zpočátku.

Uplynulo už několik měsíců od jejího příchodu do Raalmy, kde měla bohům pomoci s hrozbou příznaků. Od okamžiku, kdy na létající město Splétačů dopadl šestiruký příznak a zabil Aruunu i Kthanuura. Od té klíčové chvíle, kdy se dostala nad město, probudila síly Razakai a nechala bouři proletět svým tělem a seslala ji do Raalmy. Ale zatímco město na řetězech začalo stoupat, Arila od té chvíle jenom padala. Přišla o své síly, bolest byla stínem každého pohybu a po tom, co Raalmu prorazil obrovský tmavý strom příznaků, museli utéct sem, do temporálního města Tistaia, kde o ní nikdo nevěděl. Nevěděli nic o oběti, kterou podstoupila, o silách, které kdysi měla. Možná to tak bylo lepší. Všichni bohové byli mrtví a beznaděj se jako chlad vkradla do srdcí všech, protože konec se blížil.

Bylo už pozdě večer a konverzace pijanů u okolních ulepených stolů přešla z hlasitého hulákání do nesrozumitelných opileckých výkřiků. Arila seděla u toho nejlepššího stolu zády ke zdi, hlava se jí malátně kymácela, a když už začala usínat, chtěla si ji podepřít pravou rukou. Tou jí při náhlém pohybu projela ostrá bolest, která ji vždy spolehlivě probírala.

Její bílé oteklé paže byly pochopitelně velké lákadlo pro všechny zvědavé pohledy okolo. Viděla všem pijanům na očích, že se chtějí zeptat, jestli je to nakažlivé a co se jí vlastně stalo. Většinou v tomto pořadí.

Ve městě se všichni starali jen o sebe, tedy v tom lepším případě. Ti ostatní parazitovali na slabších – otrocká práce, zabavování majetku a mnohem horší věci. Blížil se konec světa, nejspíš se nebáli, že se budou muset dlouho vypořádávat se špatným svědomím.

A proto tady dnes večer Arila seděla.

„Jsi v pohodě?“ U jejího stolu se zastavil vyzábělý muž středního věku s ošklivou jizvou na pravé tváři.

„Ztrat' se.“

„Hej, takhle se chováš k cizinci? Vypadáš...“

„Jak se jmenuješ?“ přerušila ho.

„Oelin.“

„Ztrat' se, Oeline.“

Vysoký muž se přátelsky usmál a odcouval od stolu.

Arila se naklonila nad plný hrnek a prohlédla si svůj odraz na čiré hladině. Nedivila se, že se tady Oelin zastavil. Vypadala příšerně. Tmavě hnědé vlasy měla rozčuchané, bílý pruh vepředu trčel do všech stran, tvář měla umazanou, a to vše korunoval apatický výraz.

Na dnešní večer neměla jiný plán než tady sedět. Lavička ji nepříjemně tlačila, v nevětrané místnosti páchl pot, u protějšího stolu se dva muži pustili do potyčky, ale jí už to ani nepřišlo divné. Posledních několik nocí bylo úplně stejných.

Do hospody vešli dva vojáci v lehké kroužkové zbroji se stříbrnými helmami, rozhlédli se a okamžitě přerušili boj dvou opilců. Vojáci bývalé Raalmy neměli nic rádi tak jako pořádek a klid. Když se situace uklidnila, začali přecházet stůl od stolu a na něco se ptali. Netrvalo dlouho, než dorazili až k Arile.

„Hledáme směrníkovou minci. Lady Edryn ji vystopovala přímo sem,“ řekl jeden z nich a Arila pomalu zvedla unavený pohled.

„Lady Edryn...“ převalovala její jméno v ústech. „To nezní jako můj problém.“

Druhý voják kolenem kopnul do stolu, až se část alkoholu z hrnku vylila. „Je to problém každého v téhle zpropadené díře! Venku stojí zbytek našeho oddílu a ti při prohlédávání tohohle pajzlu nebudou tak ohleduplní jako my.“

„Obrať kapsy, dělej!“ přikázal ten první, „nebo to za tebe uděláme my.“

Arila na ně překvapeně zírala. U ostatních stolů se prostě zeptali a pak odešli. Proč se zastavili tady? Jak je ten zbytek pijanů odbyl? Musela se jich zbavit.

„Vypadám snad jako úplný pitomec, který by kradl poklad, pomocí něhož tě mohou vystopovat?“

Vojáci se otráveně rozhlédli a beze slova přešli k dalšímu stolu. Bylo jim jasné, že pokud ví, co je to směrníková mince, tak by se jí okamžitě po krádeži zbavila. Většina lidí by si modré značky na kulaté minci ani nevšimla.

„Mince a tady...“ ozval se mužský hlas a před Arilu se posadil Oelin. „Nikdy se necítím dobře, když jsou kolem tihle modří vojáci. Měli by se starat o klid, ale popokaždé dělají akorát nepořádek.“

„Co po mně chceš?“ zeptala se otráveně.

Oelin se opřel o zeď a založil ruce. „Popravdě? Vypadáš, že mezi tuhle spodinu nepatříš.“

Arila dotčeně zvedla obočí a přiložila hrnek k ústům.

„Myslím to vážně. Podívej se na tu chásku kolem. Špinaví hlupáci, burani a budižkničmové... Člověk může jen marně dumat, co tě sem přivedlo.“

„A já můžu jenom dumat nad tím, kolikrát budu muset ještě říct, abys odešel od mého stolu.“

Oelin na ni mrkl a šarmantně se usmál. „Lidé chodí do téhle hospody ze dvou důvodů. Opít se a pořádně si postěžovat. Vypadáš, že to první už jsi zvládla. Neodháněj jedinou přátelskou duši, kterou tady máš.“

„A ty jsi kdo? Spasitel ztracených?“

„Dá se to tak říct. Všichni v srdci nosíme spoustu těžkostí a jediný způsob, jak je dostat ven, je otevřít ústa. Do toho, co tě přivedlo sem, na spodek spodku?“

Nastala chvíle ticha, kdy se Arile prohnala myslí celá její cesta za poslední roky. Když se teď ohlížela, připadalo jí, že z nekonečných hlubin pozoruje zářivé vrcholy vítězství, na kterých kdysi stála. Proč se o to nakonec nepodělit?

„Přišla jsem o všechno,“ zalhala částečně. „Přátele, moc, peníze...“

„Kvůli tomuhle?“ ukázal Oelin na její paže.

„Tohle byla jen ta první část...“

Oelin si Arilu zvědavě prohlédl.

Arila se zhluboka nadechla. „To, co mě nakonec srazilo, byl ten pocit, když se ráno probudíš a nevíš, proč bys měl vůbec vstát z postele.“

Oelin chápavě přikyvoval a ostrým pohledem sledoval vojáky prohledávající další pijany. „O tom mi povídej. Všechno se rozpadlo, když na obloze vyrostl ten proklatý strom. A za všechno můžou tihle.“

„Co udělali tobě?“ zeptala se Arila a snažila se působit klidně.

„Měl jsem kousek odsud kovářství. Byl to dobrý život, špinavej, hlasitej, ale férovej. Když se sem ale nahrnula ta cháska z Aldolonu, zabavili mi všechno, co jsem měl, i kovadlinu. Prý to budou potřebovat pro armádu. A když jsem se nabídl, že jim můžu pomoci, odpověděli, že mají lepší kováře. Chápeš tu drzost?“ Zatřásl nevěřičně hlavou.

Arila pozorovala vojáky a připomněla si všechno, co se za poslední měsíce událo. Raalmu, dům Verusi, Alisana... „Cítils někdy, že nejsi hlavní postavou ve svém vlastním příběhu?“

„Každý den,“ přikývl. „A každý další je to horší. Ale co chceš dělat? My jsme jen spodina a nikomu nepříjde ani trochu divný, že tady vojáci prohledávají nevinný obyvatele. Tohle by se v těch nových čtvrtích Tistaie nestalo, to ti říkám.“

„Ty, kteří zneužívají lidi v nesnázích, rozhodně nelituju.“

„Přesně,“ naklonil se Oelin horlivě nad stůl. „To vždy říkám já. Vidíš? Povídal jsem, že sem nepatříš, na to mám oko.“

Atmosféra v hospodě se vyostřila, když na vojáky vytáhl jeden z pijanů kudlu. Okamžitě ho odzbrojili, ale ostatní na ně křičeli a házeli po nich hrnky a zbytky jídla.

„Měla bych už jít.“

„A já jsem se při našem rozhovoru tak bavil. Je vzácné najít někoho, kdo ti porozumí.“

„Kdyby slyšeli, o čem se bavíme, dopadlo by to pro všechny tady mnohem hůř,“ řekla Arila, vstala a předstírala, že ztratila rovnováhu.

„A to je ten problém, ne?“ řekl Oelin a taky vstal. „Ale chápu, chápu. Dovol mi, abych tě aspoň doprovodil domů.“

Arila se otráveně uchechtla. „Můžeš si vybrat, kde to bude.“

„Ty nemáš kde spát?“

„Už nějakou chvíli ne, ale mám pár míst, kde...“

„To mi srdce nedovolí, aby se někdo jako ty válel na ulicích.“

„Není to tak strašné, jak to zní.“

„Doufám, že se neurazíš, ale... Můžeš jít přespat ke mně. Mám volnou místnost. Není to žádný přepych, ve zdech jsou myši, v podlaze plíseň, ale nad hlavou bys měla střechu.“

„To není třeba,“ ujistovala ho Arila.

„Trvám na tom. My ztracené duše si musíme přece pomáhat,“ usmál se Oelin, otevřel dveře a pobídl Arilu, aby šla ven.

„To si zveš bezdomovce k sobě domů pravidelně?“ zeptala se. Když vyšla, spatřila skupinu vojáků čekající pod dřevěnými dvoupatrovými domky lemujícími temnou dlážděnou ulici. Netoužila po ničem jiném než se vyhnout pohledu na tu obrovskou korunu temného stromu nad nimi. Děsivé šlahouny na černé obloze doslova vyzářovaly temnotu hlubší než vše okolo. Větvě vystupovaly z nepředstavitelně tlustého kmene, dělily se a roztahovaly se po obloze. Nebyly černé, byly tmavější, s téměř nepatrným nádechem fialové.

„Popravdě? Ano. Jak jinak chceš změnit svět než kousek po kousku?“

„To je tvůj cíl? Změnit svět? Přiznej se, v čem je háček? Nikdo nedělá pro ostatní nic zadarmo,“ zeptala se, když ji Oelin pobídl, aby ho následovala.

„Žádný háček,“ uklidňoval ji a protáhl se na čerstvém nočním vzduchu. „Když jsem byl malý prcek, byl jsem v podobné situaci jako ty. Spal jsem na ulicích, lidi po mně šlapali... Ale stačil jediný

člověk s trochu jiným pohledem na svět, aby se všechno změnilo. A teď pomáhám lidem, jako jsi ty, je to jednoduché.“

„Takže jsi hrdina?“ zeptala se Arila s opileckým úsměvem.

„Někteří by mě tak mohli nazvat. Dávej pozor!“ Přiskočil k ní, když se jí nohy začaly plést. Podepřel ji a pomohl jí jít dál.

„To je od tebe hezké,“ řekla Arila.

„Mno,“ pokračoval Oelin, když na rozcestí zahnuli doprava a vydali se úzkou uličkou mezi starými, rozpadlými domy. „Já věřím, že existence každého člověka má smysl, jen ho někdy sám nevidí.“

Unaveně mávla rukou. „Když to říkáš...“

Pokračovali až na okraj města, kde ještě dnes ráno pomocí temporálních sil stála vzpomínka na starou hradbu, ale nyní byla pryč a zůstal po ní jen prázdný prostor. Arila tak viděla až na hory na druhé straně za zelenými loukami a všudypřítomnými ostrými skálami.

„Jsme tady,“ oznámil Oelin a odemkl dveře dvoupatrového domku s ostře lomenou střechou. Vešel dovnitř a Arila ho následovala.

„Jak jsem říkal, není to nic moc, ale je tu teplo.“ Oelin zapálil svíci v místnosti se starou zvlněnou vrzající podlahou, prokousaným koženým křeslem a vyhaslým ohništěm. „Do těch dveří prosím nechod, tam spí další nešťastníci, jako jsi ty. Ty budeš muset přespát ve sklepe.“

„Ve sklepe?“ zeptala se unaveně Arila.

„Neboj, je tam čisto,“ usmál se Oelin a ukázal jí schody. „Až po tobě.“

Arila začala pomalu sestupovat jeden schod za druhým. Malátně zavravorala a opřela se o zeď.

„No tak. Šup, pokračuj.“

Schody klesaly níž a níž a sklep byl temný. Znovu uslyšela hlasy přicházející ze zavřené místnosti nahoře.

Oelin sáhl k opasku a vytáhl dlouhou dýku. „Pánové?“ křikl a z místnosti v patře vyšla dvojice mužů. Jeden z nich měl obrovský pupek, druhý byl vyzábělý s odstávajícíma ušima. Pobídli ji, aby pokračovala, a ona nic nenamítala. Stála totiž po pás v dýmu a s každým dalším schodem se do něj nořila hlouběji.

Dým byl velice zvláštní látka. Na první pohled vypadal jako kouř, ale v uzavřených prostorách se nerozplýval, jen se točil v chomáčích, kterými jednou za čas prosvítla oranžová záře. Arila cítila, jak do sebe její oblečení dým nasálo a ztěžklo. Tak dým působil na neživé předměty. Čemukoli živému vzal téměř všechny myšlenky. Proto Arila pokračovala hlouběji do sklepa.

Dým měl ale ještě jednu vlastnost, pomalu a neúprosně měnil všechno, čeho se dotkl, v jemný prach. Na lidech to nebylo skoro poznat, stíhali se hojit, ale dřevěné trámy byly jemně ohoblované, stejně jako lesklé kameny, vydržené tak, že se v nich člověk téměř viděl.

„Tahle je nějaká malá, nemyslíš?“ ozval se hlas pupkáče za ní, když konečně došli do sklepa. „Ten minule byl pořádný úlovek, ale tohle?“

„Dej mi pokoj,“ ohradil se Oelin. „Kdy jsi naposledy někoho do-táhl ty?“

Ozval se pisklavý smích třetího muže.

„Tobě to přijde k smíchu?“ okřikl ho Oelin. „Budeš taky něco dě-lat, nebo máš v plánu zase zapomenout vstřebat auru a prosperat tady v dýmu s ostatníma celý den?“

„Já jsem jenom...“

„Samý kecy...“ řekl Oelin, postrčil Arilu kupředu a vešli do čtver-cové místnosti. Arila koutkem oka spatřila šest lidí v potrhaném oblečení připoutaných okovy ke zdi. Všichni měli ve tvářích stejný nepřítomný výraz jako ona.

„Vy jste ani neposbírali ten prach!“ vykřikl Oelin. „Podívej se, ko-lik ho tady na zemi je. To snad nemyslíte vážně!“

„Tak hele!“ ohradil se pupkáč, „celej den jsme nahoře míchali prach s aurou! Neměli jsme čas!“

„Vzniklo z něho hodně uhlí,“ vysvětloval piskloun, „ale taky jedna hrouda zlata! Hledal jsem pak kupce a nabídl mi...“

„Vy idioti! Kolikrát jsem vám říkal, že to nemáte prodávat po ku-sech, dostaneme pak horší cenu!“

„Tenhle byl ale fakt velkej, šéfe.“

„To se mi snad zdá. Připoutejte ji ke zdi. Dali jste ostatním aspoň najíst?“

„Jasně,“ odpověděl piskloun. „Nejsme hlupáci. Poslední dobou mi připadá, že si o nás myslíš jen to nejhorší.“

Ozvalo se rachocení okovů. „Až mi dáte důvod myslet si něco jiného...“

Oelin hrubě chytil Arilu za pravou ruku. „Tamhle ke zdi.“

„Jasný, šéfe,“ kývnul ten tlustý a vedl ji k hřebu ve zdi. Arila se zapotácela a padla k zemi.

„Nepoškod' ji!“ varoval tlustocha Oelin. „Je mladá, posbíráme z ní spoustu prachu. Ne jako z těch starých páprdů...“

„Je naše,“ odpověděl pupkáč, „můžeme si s ní dělat, co chceme.“ Chytil malátnou Arilu za zápěstí, vytáhl ji na nohy a prohlížel si ji zblízka.

To stačilo. Slyšela a viděla vše, co potřebovala. Vší silou ho praštila rovnou do nosu.

Rukou jí projela ostrá bolest až k páteři, ale tlustoch padl bezvládně k zemi. Oelin si nevšiml, že se v hospodě ani jednou alkoholu nenapila, a nemohl tušit, že je napuštěná aurou, a dým na ni tak nepůsobí.

„Ona nespí!“ zaječel piskloun a v ten samý okamžik ji kdosi praštil zezadu do hlavy. Okamžitě jí začalo zvonit v levém uchu. Cítila, jak jí ve vlasech stéká proud krve, ale další ránu zablokovala pažemi – nebyly to elegantní zbraně, ale byly pevné jako skála.

Muž s pisklavým hlasem si svíral zápěstí s bolestivou grimasou ve tváři, ale to už k němu přiskočila a praštila ho nejdřív do břicha a pak do tváře. Muž se sesunul vedle svých obětí.

„Co to má sakra znamenat?!“ vykřikl Oelin a vytáhl dlouhou dýku.

Arila si otřela krev z levé tváře, pomalu sevřela pěsti a připravila se na boj. Oelin ale na nic nečekal, vystřelil dopředu a surově bodl ze strany. Nechtěl ji zastrašit nebo zahnat. Chtěl ji zabít.

Ona po jeho zbrani chňapla a pevně ji sevřela. Chvíli se přetlačovali. Pak ale stiskla víc, Oelin bolestivě vykřikl a povolil ruku. Arila mu čelem rozbila nos. Upustil dýku, padl k zemi a ležel opřený o zeď hned vedle připoutaného plešatého staříka.

Oelin si otřel krev z nosu a okamžitě se natáhl po dýce, ale tu už sebrala Arila.

„Nedělej to!“ vyhrkl zděšeně při pohledu na ostrou čepel. „Dám ti peníze! Mám jich dost, jen mě prosím nech jít! Už mě nikdy neuvidíš.“

Arila vyčerpaně oddechovala. Byly dny, kdy by trojici přemohla jediným pohybem, teď byla unavená a zraněná, ale vítězně se usmívala. „Nechat tě jít?“

„Jasně! Stačí...“

Udělala krok vpřed a kopla ho do tváře. Než se stihl vzpamatovat, připnula jednu z jeho rukou okovy visícími na zdi.

„Víš, jak dlouho mi trvalo se sem dostat?“ vysvětlovala, zatímco nešikovnými prsty zacvakla okovy i dvěma dalším společníkům. „Věděla jsem, že někam odvádíš lidi. Všichni to vědí. Musela jsem v té hospodě sedět den za dnem, aby sis mě konečně všiml. A teď tě mám nechat jít?“

Oelinovi se v očích rozléval strach, když si uvědomil vážnost situace. „My je pak pustíme,“ koktal. „Krmíme je, jen je držíme tady v dýmu. Jde nám o ten prach, co z nich odpadá, víš? Když ho smícháš s aurou, někdy se zformuje do kovu, nebo dokonce do drahokamů. Nikoho jsme nezabili. Přísahám!“

„A to má být omluva?“ zeptala se pobaveně.

„Vždy hledám jen ty, co nebudou nikomu chybět! Co by nic užitečného stejně nedělali!“

„Samozřejmě...“ řekla. „Je to vlastně dobrý skutek, že?“

„Co se mnou chceš udělat?“ zeptal se roztřeseně. Arila si byla jistá, že to jenom hraje. „Mám dceru, prosím...“

„Pověz mi, jak to skutečně bylo s tou tvou kovárnou? Co tě přivedlo k tomuhle strašnému nápadu na výdělek? Nechce se mi tvému příběhu věřit, modří potřebují každého zkušeného kováře, práce je více než kdy dřív.“

„Je to pravda.“

„Samozřejmě,“ zvedla obočí, ale nevěřila mu ani slovo. Nejspíš mu nabídl práci jako všem ostatním, nabírali i švadleny či tesaře a nabízeli dobrý plat, ale lidé vždy museli hrát podle jejich pravidel. A to se Oelinovi nejspíš nelíbilo.

„To je jedno, vzbud' sousedy, ať nás zavrou do pranýřů. Ať nás zbičují anebo vyženou z města, chci to mít za sebou.“

Arila v jeho slovech uslyšela nevyřčené obavy. „Máš strach z modrých?“

Oelinovi se při zmínce o vojácích z Raalmy roztáhly zornice. „Z těch maniaků? Ochránci města, to určitě... Viděl jsem, jak jednomu staříkovi za krádež jablka zlomili ruku!“

„Tohle je totiž o tolik lepší než krádež jablka...“ ukázala Arila kolem sebe.

„Nikoho jsme nezabili,“ hájil se Oelin. „Děláme městu velkou službu, že tyhle špinavce bereme k sobě a získáváme z nich něco užitečného. Ty... Já vím, kdo ty jsi, teď mi to docvaklo,“ zasmál se. „Ty jsi ta hrdinka, která zachránila Raalmu. Mělo mi to dojít, ty ruče! Ach...“

Arila před ním stála a nechápavě sledovala jeho šílený smích.

„Jak já nesnáším lidi, jako jsi ty,“ řekl nakonec Oelin a volnou rukou si otřel slzu.

Arila přešla do podřepu, aby byla Oelinovi blíže, a on pokračoval. „Myslíš si, že jsi o tolik lepší než my ostatní, ale to, že o pár ulic dál nutí malé děti pracovat v prádelně a mlátí je hlava nehlava, je ti jedno, že? Říká se, že jedno z nich to před pár dny nepřežilo. A to, že ten lichvář odnaproti dává nesmyslné půjčky a pak nutí lidi pracovat v nestabilním dole kus za městem, tě taky nezajímá. Já jsem byl snadný cíl, který přivedeš před lidi a slízneš smetánku. Co chceš, sochu se svou tváří? Hlavně potlesk a oslavy, že jo? Ale to, že tady ve městě jsou skutečné problémy, tě nezajímá. Pokrytče.“

Byla doba, kdy by ji ta slova ranila. Možná by dokonce cítila potřebu své činy začít obhajovat. Ale teď se při pohledu na něj a při vzpomínce na mladou Arilu musela jenom usmát.

„Máš hotovo, tak běž pro ten dav s vidlemi a pochodněmi, ať už to máme za sebou. Hrdinko.“

Arila se postavila, vytáhla z kapsy malou minci, hodila ji na zem za sebe a zamířila po schodech nahoru. Kovové cinkání vystřídalo Oelinovo zděšené volání a prosby, když si uvědomil, že to není obyčejná mince, ale ta směrníková.

Arila vyšla na noční vzduch, nasadila si kápi a pomalým krokem zamířila k hospodě. Po cestě minula oddíl modrých vojáků, kteří

svižným tempem v čele s lady Edryn spěchali k Oelinově domu. Arila jen slyšela, jak mlátí do dveří, než panty povolily.

Oelin měl pravdu, ve městě bylo příliš špatných lidí, jako by konec světa a ten strom na obloze v lidech nechaly vykvést jenom to zlé. A platilo to snad i o Arile, když na něj poslala modré? Zachoval by se tak správný hrdina?

Na tom přece nezáleželo. Arila nebyla hrdinkou. Byla jenom obyčejný člověk. Ale i obyčejný člověk toho dokáže změnit mnoho, když se nepřestane snažit.

KAPITOLA II.

Temnotou prosvištěl plamen táhnoucí za sebou ocas žhavých jisker, které se jako jehly zabodaly do Arilina těla. Otočila se. Stála na nekonečné rovině a všude kolem ní byla jen takhle zarudlá temnota. Před ní leželo tělo v černém hábitu. Harari s bledou tváří upíral prázdný pohled na oblohu.

Tohle není skutečné, tohle je jen další noční můra! Probud' se!

Od té doby, co se na obloze rozrostl temný strom přízraků, byly noční můry téměř každodenní nepříjemností pro všechny obyvatele města. Přesto jí bušilo srdce. V temnotě nad ní se prohnalo něco obrovského a nebezpečného, cítila to. Slyšela vzdálené hmyzí cvakání a kroky, které se blížily. Byly všude. Musela se okamžitě probudit.

Rychle před sebe vztáhla ruce a pozorně si prohlížela prsty. Bylo jich deset, žádný z nich nebyl divně tvarovaný. Zaklela, když slyšela, jak se tvor přibližuje. Nevěděla, co to je, ale mělo to spoustu hmyzích nohou a hrdelně to chrčelo. Bála se otočit. Viděla, jak před ní proběhl Střeporoh, bílý kůň s nádherným modrým krystalem na hlavě. Ze všech stran v něm byly zabodnuté ostré trny. Než se Arila nadála, zmizel v temnotě, ale jeho bolestné ržání slyšela pořád.

Prohledala kapsy u kalhot. Sponka, nožik a stránka z knihy. Přesně to potřebovala! Rozbalila papír a začala číst. Písmo bylo ve snech vždy pokroucené a neustále se měnilo – tak se člověk okamžitě ujistil, že jen sní.

K její smůle bylo na papíru napsáno jediné slovo.

Lítost.

Sledovala písmena v marné naději, že se jedno z nich začne hýbat nebo se slovo úplně změní, ale bylo to příliš málo textu. Vše zůstávalo stejné a jí se na zátylku začaly ježít vlasy, když ucítila teplo dechu

z otevřené tlamy bestie za sebou. Nechtěla se otočit, protože se bála spatřit tu hrůzu. Vší silou odolala pokušení a zkusila poslední věc. Zacpala si nos a pokoušela se jím dýchat.

Její dech byl roztřesený stejně jako její chladné prsty. Fungovalo to. Byl to ten nejzvláštnější pocit, když s rukou pevně na ústech a nosu pořád dýchala čerstvý vzduch. Srdce jí radostně poskočilo, když se všude kolem rozeběhla pavučina prasklin zrovna ve chvíli, kdy ji obklopile mohutné tesáky.

Arila zalapala po dechu a rychle se posadila na posteli. Třásla se a byla zpocená, ale srdce se jí každým okamžikem zklidňovalo. Žádný tvor tady s ní v malé místnosti nebyl. Žádné tělo neleželo na dřevěných parketách. Byla to jen další noční můra. Vždy ale působily tak skutečně.

Unaveně se zase položila na polštář a s úlevou oddychovala. Poslední dobou se noční můry ještě zhoršily, nebylo se čemu divit, že nikdo ve městě nechtěl jít spát. I když člověk věděl, že nic z toho není skutečné, ty temné, lepivé pocity si z říše snů přinášel do skutečného světa. Arila si nebyla jistá, jestli jsou noční můry záměrná taktika přízraků – přece jen se to samé dělo i v Raalmě, a tam žádný temný strom nebyl.

Chvíli odpočívala a poslouchala, jak do místnosti ze spodního patra doléhají tlumené zvuky rozhovoru. Když pak seděla na okraji postele a už se chystala vyjít z místnosti, věděla, že musí udělat ještě jednu věc.

Dívala se na své bílé popraskané paže, které vypadaly obyčejně, ale zároveň s nimi bylo něco špatně. Jako by byly trochu nateklejší. Prsty moc dlouhé, nebo příliš tlusté? Bylo to jako sledovat lehce pokřivený obličej na vlnící se hladině. Když levou paži zvedla, cítila, jak je těžká a jak jí bolest vystřeluje až k loktu. Pohyby prstů byly nemotorné a neměla v nich skoro žádný cit. Zírala na podlahu a moc dobře věděla, že rannímu rituálu čtyřiceti kliků neunikne.

Tedy, mohla by. A byla to lákavá představa. Nechat povinnosti povinnostmi a jít za Hararim a Dolou, ale to by její problém jen zhoršilo. Když paže ráno nerozcvičila, zůstaly jako dva tuhé kusy masa připevněné k její hrudi. Pořádně je protáhnout hromadou kliků byl

efektivní způsob, jak je udržet použitelné. Samozřejmě dávka aury do paží také pomáhala, ale jen dočasně, a navíc byla aura nedostatkové zboží.

Nakonec si klekla na rozvrzanou podlahu a vzepřela se na pažích. Těmi jí okamžitě projela ostrá bolest. Zatnula zuby a pomalu dokončila první klik. Ten byl vždy nejhorší. Přišla ale na to, že je důležité nad tím nepřemýšlet a bezhlavě začít. Čím déle stála na místě, tím více ztrácela vůli. Teď číslo čtyřicet neexistovalo. V hlavě měla jenom dvojku. Nic víc.

A když dokončila druhý klik, neexistovalo nic jiného než číslo tři.

„Jenom tři...“ procedila potichu mezi skřípajícími zuby, když se vytáhla nahoru. „Jenom čtyři...“

Jen deset. Jen dvacet sedm. Jen čtyřicet.

Svalila se na bok a unaveně oddychovala. Žádný příjemný pocit z odvedené práce nepřišel, jenom úleva z toho, že neselhala. To muselo stačit. Když se konečně postavila na nohy a sevřela kliku dveří, cítila, jak má prsty hbitější a jak se bolest téměř vypařila.

„Ale ale ale, kdo se nám to konečně probudil?“ ozval se Harariho hlas, když přešla po propadlém ochozu se zábradlím a sestupovala po vrzajícím schodišti do hlavní místnosti jejich hospody. Hospoda byla možná silné slovo, na špinavé podlaze stály tři stoly a několik širokých lavic před improvizovaným barem.

„Dobré ráno,“ pozdravila Harariho sedícího u stolu nad hromadou haraburdí a Dolu, která si v rohu četla knihu. Okamžitě ji odložila a zvědavě přistoupila k Arile.

„Další noční výlet?“ ptal se zvědavě Harari, aniž zvedl hlavu. „Slyšel jsem tě, když ses vrátila. V takovou dobu nemá být žádný slušný člověk vzhůru.“

„Takže ty jsi taky nespal?“ mrkla po něm Arila.

Harari se spokojeně usmál. „Nikdy jsem neřekl, že jsem slušný člověk.“

Dola si zklamaně prohlédla její levou tvář a zvedla obočí. „Nech mě hádat, zase jsi uklouzla?“

Arila věděla, že kdyby jim vylíčila svůj výlet, měli by spoustu námitek. Oprávněných, to bez debat. Ale už minule jí odmítli pomoci,

prý mají svých starostí dost. Bylo to tak lepší. Nechtěla je vystavovat zbytečnému nebezpečí. „Splasil se kuň a já vrazila do zdi.“

Dola jen zvedla obočí a kusem látky jí začala čistit obličej. „Harari, pověz mi, proč tohle musím dělat já?“

„Hm?“

„Jsi cvičený doktor...“

Harari se na ně otočil. „Nebaví mě to. Je to tak... nepřesné. Lékařinu jsem se učil jenom kvůli rodičům. Říkali, že nemocných bude vždycky dost,“ zasmál se.

„Mě to ale taky nebaví!“ namítla Dola.

„Tak s tím přestaň.“

„A kdo to pak udělá?“

Harari pokrčil rameny. „Já s tím přestal a vyřešilo se to.“

Arila poděkovala Dole. Přešla ke stolu, sebrala jablko před Hararim a zakousla se do něj. „Harari, říkála jsem ti, že tenhle nepořádek musí zmizet. Za pár dní chceme otevírat.“

Harari se narovnal, azurově zářící oči obrátil ke stropu a položil si ruku na hrud', hned vedle připevněné křišťálové lahvičky otočené hrdlem dolů. „Tak nepořádek? Tohle je věda! Ne, tohle je umění!“

Arila si prohlížela kusy kovu, několik kulatých mincí a čtveřici modrých kamínků. Okamžitě poznala pozůstatky směrníkové mince – byl to Harari, kdo jí vnukl nápad na včerejší kousek. „Kde jsi je vzal? Můžou tě vystopovat.“

„Nemůžou.“

„Jak to?“

„Ukradl jsem je všechny,“ přiznal hrdě. „Není úplně snadné tyhle kousky použít k nalezení těch dalších, ale neuděláš nic, když je někdo šlohnul všechny!“

„Komu jsi je sebral?“ zeptala se znepokojeně Arila.

„Modrým, mají jich dost, neboj se. Chybět jim nebudou.“

„Měl by ses spíš soustředit na míchání aury,“ upozornila ho Dola. „Jinak budeme moct prodávat jenom vodu a alkohol.“

„A co si myslíš, že dělám?“

Dola chvíli nejistě zírala na hromadu šrotu před ním. „Nechceš, abych hádala, že ne?“

Harari narovnal záda. „Tohle, má milá Dolo, je cesta, jak do chaosu vnést řád. Tyhle kousky modrého kamene nejsou vůbec kámen. Mají organický základ, který zkrystalizoval. Nedokázal jsem vydedukovat, kde ho berou. Takový krystal můžeš rozřezat, ale propojení zůstane. Když se dotkneš jednoho, vycítíš ten další na libovolnou vzdálenost. A já chci tohoto spojení využít. Vidiš tu vývěsku hned vedle výčepu?“

Arila se nejspíše otočila a koukala, o čem to Harari mluví. „Ty tři křivé čtverce vedle sebe?“

Harari se zhluboka nadechl. „Odpouštím ti. Chci na ně naskládat právě tyhle směrníky. Když si někdo objedná třeba borovicí napuštěnou auru, vy se budete muset jen dotknout správného kousku. V kuchyni vedle jsou úplně stejné a rozzáří se ten, kterého se dotknete. Je to geniální!“

„Bude to vůbec fungovat?“ zapochybovala Dola.

„Doufám, strávil jsem nad tím spoustu času. Musím ty směrníky posunout doslova o třídu nahoru.“

„A kdyby to náhodou nefungovalo, tak na sebe budeme prostě křičet,“ založila si ruce Arila. Přišlo jí to příliš komplikované, ale na to si člověk u Harariho musel zvyknout.

„Bude to fungovat,“ zamumlal Harari a sklonil se zpět nad stůl.

„Dobrá...“ řekla Dola a kousla se do rtu. „Když už jste tady oba, chtěla jsem s vámi mluvit ještě o jedné věci. Ani nevím, jak začít.“

Vtom se ozvalo hlasité bušení na dveře. Arile poskočilo srdce. „To počká, pokračuj, Dolo.“

„Je to Patrama,“ zamumlal Harari s pohledem upřeným do stolu. „Přišla sama.“

„Už?“ Arila vyrazila ke dveřím. „Kolik je vlastně hodin?“

„Skoro poledne,“ odpověděla Dola. „Řeknu vám to později.“

Arila si tím nebyla tak jistá, vypadalo to, že Dola má něco vážného na srdci. Začala hekticky uklízet, brala hrnky, hadrem otřela bar a nakonec si zastrčila vlasy za uši.

„Patramo!“ Arila otevřela dveře a radostně vítala Samtařanku ve volném vrstveném červeném rouchu, které s každou další spodní vrstvou přecházelo přes oranžovou až ke žluté. Na zápěstí měla

zlaté náramky, které se třpytily stejně jako ty zapletené v jejích šedivých vlasech. Její vrásčitá tvář neuměla být jiná než usměvavá.

„Arilo, ráda tě vidím,“ pozdravila Patrama a vešla dovnitř. „Zdravím vás.“

Dola se uklonila, Harari jen mávl rukou, aniž by vzhlédl od práce.

Patrama se s ohrnutým nosem rozhlížela po starých dřevěných trámech, ledabyle rozmístěných stolech a židlích. „Takže tohle je to místo, že?“

„Přesně tak, můžu ti něco nabídnout?“ zeptala se Arila a přešla k pultu. „Máme... vodu?“

Dola taktně zavrtěla hlavou.

„Čistá voda zrovna došla,“ usmála se nervózně Arila. „Jsme na začátku dlouhé cesty.“

„To je vidět,“ přikyvovala Patrama a vypadalo to, že se jí přičí čehokoli se dotknout.

„Doufám, že tě moc nezdržujeme od nových povinností,“ usmála se Arila.

„Bezpochyby zdržujete,“ řekla Patrama, „ale mám radost, že na chvíli můžu utéct. Nálada v radě je... napjatá. Temné větve stromu přízraků vrhají na lidi ještě temnější stíny. Je osvěžující vidět někoho, koho neoslabila vidina konce světa a pořád se soustředí na... malé věci.“

„Ty jsou ty nejdůležitější,“ mrkla na ni Arila a opřela se o stůl.

„Už padlo rozhodnutí, co se s městem bude dít dál?“ zeptala se Dola.

„Na stole leží několik nápadů. Pokud se ptáš na můj názor, jeden šilenější než druhý. Ze všech koutů Aldolonu k nám přichází lidé, kterým přízraky zničily svět, jako by se nám samotným okolo krku neutahovala smyčka...“

„To je to tak vážné?“ sykla Dola.

„Vážnější, než si myslíš,“ přikývla Patrama. „Mimo radu o tom nemáme mluvit, ale Rahir mě před odchodem ujistil, že vám můžu věřit. Říkáme všem lidem, že dosud jsme si vždy poradili. Každého nepřítele jsme porazili, nebo před ním utekli do bezpečí, a proto to zvládneme i tentokrát. Ale pravdou je, že to tak nevypadá. Stojíme

proti neporazitelnému nepříteli a celému městu došel dech. Všichni se snaží už jen ze setrvačnosti. Je to špatné..." Patrama si uvědomila, jak ponuře to zní, a okamžitě nasadila usměvavou tvář. „Ale to rozhodně neznamená, že je vše ztraceno. Podívej. Nebylo to snadné, ale nakonec se mi to podařilo získat.“ Vytáhla z kapsy zdobený kus látky a předala ho Arile. Té se rozzářily oči, když ho rozbalila a spatřila pestrobarevné semínko.

„Povedlo se ti to!“ prohlížela si s úžasem semínko rudolisté lípy.

„Abych si nepřivlastňovala zásluhy, které mi nepatří, musím přiznat, že Rahir mi s tím výrazně pomohl. Očividně mu na tobě záleží. A říkála jsi, že to chceš zasadit přímo tady? Uvnitř?“

Arila přešla k původně nežádoucí díře v podlaze, hned nalevo od barového pultu, a ukázala na hlínu. „Říkala jsi, že by to neměl být problém.“

„To ano, ale... Nečekala jsem, že tahle budova bude v takovém... Tak stará.“

„Myslíš, že nám může spadnout na hlavu?“ znejistěla Arila.

„Pokud mě plánujete zabít,“ zamumlal Harari, „dejte mi prosím vědět předem, ať aspoň výsledky svého výzkumu přenesu do bezpečí.“

„Mělo by to být v pořádku,“ studovala Patrama strop místnosti. „Pokusím se větve nasměrovat okolo trámů, aby je podpořily. Mohu?“

Arila jí vrátila semínko a Patrama ho opatrně uložila do hlíny. Elegantně poklekla a odzátkovala křišťálovou lahvičku aury. Modrý zářící kouř stoupal v chomáčích ke stropu, ale před rozplynutím ho uchránila její ruka, okolo které se aura ladně obtočila a s praskáním se vsákla do kůže. Její oči potemněly a na pravé ruce se jí objevila runa Měníče.

Pak natáhla obě ruce nad semínko. „Připraveni?“

Semínko vyklíčilo, jasně zelený výhonek se zabořil do země, zatímco slupka začala po úzkém stonku stoupat nahoru, výš a výš, s každým dalším kouskem byl stonek širší a formovala se na něm tmavě hnědá kůra.

Podlaha začala hlasitě vrzat, jak se kořeny rudolisté lípy rozrůstaly a kmen se točil kolem dokola, až se nakonec dotkl spodní strany ochozu nad nimi a větve ho podepřely. Celá hospoda vrzala,

praskala a úpěla, jak se větve rozrůstaly po stropě hlavní místnosti až nahoru ke střeše a celou ji zespodu pokryly spletitou sítí. A pak, o okamžik později, se na všech větvích objevily malé červené zámotky, které se následně uvolnily a rozpletly do nádherných rudých listů. V tu chvíli vrzání ustalo a zavládlo úplné ticho.

„Neuvěřitelné,“ vydechla Dola a zírala na tu nádheru. Harari smetl ze stolu prach.

Patrama si nahlas oddechla. „To vypadá dobře. Už jsem dlouho žádnou rudolistou lípu nezasadila, je to složitý proces. Musela jsem tohle semínko u sebe nosit tři dny a tři noci, abychom si dostatečně porozuměly.“

„Je to úžasné.“ Arila se rozhlížela po místnosti, která byla ještě před okamžikem dřevěnou kostrou, ale nyní všechny plochy pokrývaly rudé listy. „Úžasné. Děkujeme.“

„Ještě neděkuj,“ odpověděla Patrama a postavila se. „To nejsložitější bude lípu udržet při životě. Vyžadují spoustu pozornosti, není to obyčejný strom. Všiměj si každé změny, barva listů ti řekne více než cokoli jiného. Pokud budou moc tmavé, kořeny pravděpodobně nemají dost prostoru pro růst. Jestli budou naopak moc světlé, znamená to, že bys měla auru dávat rovnou do kmenu. To, že je uvnitř budovy, znamená, že sbírání aury bude vždy slabší a bude vyžadovat spoustu péče. Ale o tom jsme se bavily. Kdyby byl nějaký problém, určitě se neboj mě zavolat. Pokud mi to okolnosti dovolí, ráda se o to postarám.“

„Určitě dám vědět.“ Arila nedokázala spustit z listů oči.

„To je pohled, který se jen tak nevidí,“ ozval se Taoe, který vyšel ze svého pokoje.

Pohled na něj ale na druhou stranu nebyl nic příjemného. Jeho šedé vlasy zapletené v copu byly neupravené, tvář měl bledou, ale to nejhorší byly zelené krystaly začínající na jeho levé ruce a táhnoucí se přes loket až k ramenu, odkud trčely dlouhé ostré trny prorážející jeho šedé roucho. Arila si to nechtěla přiznat, ale vypadal každým dnem hůř. Krystaly mu nejen znemožňovaly pohyb, ale také řeč a klidné dýchání.

„Taoe, moc ráda tě vidím,“ uklonila se Patrama.

„Propásl jsem tu podívanou, omlouvám se. Celou noc jsem spal.“

„Slušný člověk,“ poznamenal potichu Harari.

„Mistře, říkála jsem, ať co nejméně otáčíte hlavou.“ Přistoupila k němu Dola a dalším čistým hadříkem mu začala otírat kůži na krku, kterou roztrhl krystal hned vedle.

„Děkuju, Dolo,“ usmál se.

„Vše v pořádku?“ zeptala se ho Patrama.

„Tak, jak to jen jde,“ horče se usmál.

„Je něco, s čím ti můžu pomoci, Taoe?“ chtěla vědět Patrama a Arila zpozorněla. Byla tady proto, aby jim pomohla zasadit lípu, nebo chtěla získat informace pro radu?

„Máme vše, co potřebujeme.“

Patrama semkla rty. „Takže stále chodíte na ty svoje výpravy? To ráda slyším.“

„Každý druhý den,“ odpověděl Taoe a poděkoval Dole za ošetření rány. Pak přešel po místnosti a prohlížel si rudé listy nad sebou, jak mu to jeho ztuhlé tělo dovolilo. „Já vím, že všichni čekají na to, až se dostanu ke stromu života. Myslím na to každý den... Naneštěstí za ty tři měsíce od pádu Raalmy jsme pokročili jen minimálně, a ne kvůli nedostatku snahy.“

„Cestu k němu znali jen bohové,“ vložila se do toho Arila. „To, co jsme sdělili radě, je poslední informace, kterou jsme zjistili. Bohové cestu ke stromu života chránili jako nic jiného. Je mi líto, že si myslíš, že něco skrýváme.“

Patrama mávla rukou. „Ach, já vás nepodezřívám. Jen se zdá, že osud celého Aldolonu leží na bedrech právě tady Taoeho. Nemůžeš mi mít za zlé, že se znovu ptám. Je mi jasné, že děláte, co můžete.“

Její slova obsahovala spoustu nevyřčeného a Arile bylo jasné, že to cítili úplně všichni v místnosti.

„Popravdě jsme se měli vydat na cestu už dnes ráno,“ řekl Taoe a vyhlédl z křivého okna, „ale jak se zdá, trochu jsme se opozdili.“

„Ráda vás vyprovodím,“ uklonila se Patrama.

Skupina si vyměnila pohledy, ale nakonec se přichystala a o pár chvil později vyrazili. Arila zamkla dveře starým klíčem, který schovala do kožené tašky přes rameno.

„Jsem ráda, že ve vás vidím takový zápal,“ konstatovala Patrama na odpoledním sluncem zalité cestě za vnější hradbou Tistaie. „Všichni se musíme snažit, co to jenom jde, nebo ne?“

„Přesně tak,“ přikývla Arila a prohlédla si obrovský černý strom na obloze.

„Hodně štěstí a nezapomeňte, jakmile něco zjistíte, přijďte okamžitě za mnou.“

„Spolehni se,“ zavolala na odcházející Patramu Arila.

Když konečně Patrama odešla a čtveřice zůstala na blátěné cestě sama, spadlo z Arily nepříjemné napětí.

„Chvilí to vypadalo, že chce jít s námi...“ oddychl si Harari.

Dola se na něj podívala. „Stačilo by, abys jí začal vysvětlovat, na čem poslední týdny pracuješ, a hned bychom od ní měli klid. Na mě by to teda určitě fungovalo.“

„Hah!“

Skupina vyrazila po zvláště cestě mezi dřevěnými jednopatrovými domy, které byly buď příliš staré, nebo narychlo postavené. U některých byly střechy nakřivo z ledabylosti, u jiných kvůli stárí, ale výsledek byl stejný.

„Nedivil bych se, kdyby šla s námi tam i zpět,“ poznamenal Taoe, když prošli pod šňůrami se sušícím se prádlem mezi dvěma natěsno postavenými domky a zamířili do kopce k bráně města. „Rada mi nemůže odpustit, že jsem odmítl poslouchat její rozkazy. Těžko říct, jestli je tohle jejich pokus získat více informací, nebo mě donutit toho litovat.“

„Promluvím s Rahirem,“ navrhla Arila. „Nejsme jejich loutky a nepotřebujeme neustále připomínat, že se Taoe musí dostat ke stromu života.“

„A dopadne to jako minule,“ usmál se pobaveně Harari.

„Co se stalo minule?“ zjišťoval Taoe.

„Byli jsme jedni z prvních, kdo se v Tistaii zabydlel,“ vysvětlovala Arila, „a tehdy jsi potřeboval ještě papír o tom, že můžeš koupit dům tady ve městě. Chtěli jsme mít hospodu v Nurheimu, ale to bylo prý nemožné kvůli místu. Naháněla jsem Rahira asi měsíc v kuse, myslela jsem si, že se mi vyhýbá, ale údajně měl jen moc práce.“

„To je divné,“ řekl Taoe a pokračoval po ulici dál, jako by byl slepý ke všem těm zvědavým pohledům okolo. „Myslel jsem, že jste dobří přátelé.“

„Jsme dobří přátelé,“ ujistila ho Arila. „Možná je to jenom tím vším okolo. Je to pořád dítě a velet několika městům najednou se na tobě podepíše.“

„Nebo konečně dospívá a je poblázněný stejně jako všichni v tom věku,“ poznamenala Dola.

Dnes byla brána Tistaie nízká, postavená z černého kamene s detailním zdobením na ochozu. Cesta vedoucí skrz byla vysypaná stejně černým šterkem a křupala jako sníh. Arile se tato tvář města líbila, ale zvykla si na nic nezvykat.

Uru pomocí střepiny zrcadla Saari měnil tvář města téměř každý den podle toho, co bylo právě potřeba. Minulý týden žádné hradby okolo města nestály, Uru v zrcadle zahlédl jeho mladou tvář, kdy dělníci opracovávali okolní skály a pole, a tak byla všude malá skladiště plná nástrojů a kamene. Ten samozřejmě na stavbu používat nemohli, při další změně by se rozpustil ve zlatý prach, ale obdělaná pole zůstala. Naneštěstí měli k dispozici jen malou střepinu zrcadla, a tak se vždy měnila jen jedna část města, kdy se zlatá záře roztahovala tam, kde bylo potřeba.

Rozložení města zůstávalo ale vždy stejné. Náměstí uprostřed Tistaie dominovala malá fontána obklopená ozdobnou dlažbou, plynule přecházející v ulice rozbíhající se do pěti směrů. Hlavní cesta vedla za fontánu, kde se tyčila vysoká budova z tmavého kamene s kopulovitou střechou. Všichni jí říkali chrám času. Na první pohled bylo jasné, že se budova dříve dělila do dvou částí. Ta pravá byla pryč, připomínaly ji jen pozůstatky základů. Té levé se rozpadla střecha a chyběla část přední zdi, kde byl dříve nejspíš vchod.

„Snad ne zase tohle,“ okomentovala Dola hlouček lidí stojící na cestě k chrámu, kterou využívali jako místo pro veřejné diskuse. „Myslela jsem, že toho konečně nechají, jsou to už tři měsíce... Můžeme jít kolem.“

Arila spatřila před davem Alisana Verusiho, obtlouklého plešatějícího muže v černém hábitu.

„Bylo to to nejhorší, co jsem kdy viděl,“ říkal teatrálně zvědavým posluchačům. „Zhmotnil se před námi přízrak s šesti drápy ostřejšími než ten nejlépe ukovaný meč. Vše bylo ztraceno.“

Dav byl potichu a hltal každé jeho slovo.

„A pak,“ pokračoval Alisan po dramatické pauze, „se ukázal někdo, kdo úplně vše zachránil. Tisíce a desetitisíce duší uvězněných v nebeském městě, které by byly jinak navždy ztracené. Přivítejte prosím hrdinu!“

Alisan začal tleskat a tichý dav propukl v bouřlivé jásání, když se vedle Alisana postavil Uru ve zlaté zbroji kontrastující s tmavou kůží.

„Poslední probuzený Běžec Saari!“ křičel Alisan, „bojovník času, správce střepiny zrcadla Saari a hlavně ten, který zabil šestiruký přízrak a všechny nás zachránil!“

Arila podívanou sledovala bez pohnutí. Když před měsíci dorazili do města, Alisan jí to vysvětloval. On tak rád něco vysvětloval. Lidé potřebují naději, potřebují symbol, který jim dodá odvalu. Všichni viděli Urua, jak zabil ten děs. Téměř nikdo neviděl, co udělala Arila, a co huř, všichni viděli, jak vypadala teď.

„Mějte jeho tvář před sebou, když budete čelit obtížím!“ hlásal Alisan, zatímco se zdálo, že Uru se tolik nezapojuje. „Každý z vás se počítá, každý den je chvíle, kterou můžeme využít, na to nezapomeňte. Neplýtvejte vodou, jídlem, a hlavně aurou a nezapomeňte, že jenom společnými silami dokážeme čelit tomu otrěsnému stromu, protože konec se neblíží! Konec už je tady!“

„Pojď, Arilo!“ pobídla ji Dola a Arila ji tentokrát následovala. S každým dalším krokem okolo narychlo opravených domů všech tvarů a barev se hluk z náměstí uklidňoval. Ty hliněné byly ledabyle zaplácané čerstvou vrstvou jílu, dřevěné měly nové zdi a dlaždice na zemi střídaly kamenné kostky, a dokonce dřevěná prkna. Všechno okolo mělo někde novou záplatu. Arila si prohlédla své bílé prsty.

„Měla bys tam být s ním,“ řekla rozhořčeně Dola. „Kdo pro Raal-mu udělal více než ty?“

„Nesmysl,“ odpověděla Arila pobaveně a Dola neskrývala své překvapení. Arila už tohle představení viděla mockrát. Dola se mu

vždy vyhýbala, možná aby ochránila Arilu před nepříjemnou konverzací. „Chtěla bych sochu za to, co jsem udělala v Raalmě? Jasně! Myslím, že bych si jednu malou zasloužila. Jen maličkou. Ale neudělala jsem to pro slávu. Neudělala jsem to pro lidi. Bylo to pro mě, a proto ve mně není žádná hořkost. Ať ve mně Alisan vidí zlomený nástroj, alespoň po mně nebude nic chtít.“

„Myslela jsem...“ hledala Dola správná slova, „... nečekala jsem, že tohle bude tvůj postoj. Myslela jsem, že chceš, aby tě lidi viděli jako hrdinu.“

Arila na ni mrkla. „A nikdy by mě ani nenapadlo, že jako hrdina se budu ve skutečnosti cítit až po tom, co přijdu o všechny síly a poslední zbytky slávy.“

„Kde se to v tobě bere?“ zeptala se nevěřícně Dola. Nikdy od pádu Raalmy tento rozhovor nevedly, to se toho Dola tak bála? Nechtěla Arilu ranit.

Arila jen pokrčila rameny. To už byli za městem u trojúhelníkové brány zářící modrými runami. Přešli na dlážděnou plochu před nekonečně dlouhými schody vedoucími k bílému Nurheimu s tisícovkou věží a Arila se při tom pohledu musela usmát. V obou směrech branou cestovaly davy lidí, kteří za sebou táhli vozíky a nosili krabice, a to vše za bedlivého dozoru tuctu Splétačů.

Jejich cesta nevedla do Nurheimu, ale přes louku dál až k okraji bubliny světa, kde o rozbořený břeh držený propletenými kořeny stromů šplouchal nekonečný oceán. Čím blíže mohli dojít ke svému cíli, tím méně potřebovali na skok aury. Harari natáhl ruku k obloze a hned nato skočili. Svět se zavlnil jako hladina, do které dopadne velký kámen. Arila najednou ucítila vůni květin z okolní louky.

„Nečekal jsem, že tento svět bude tak malý,“ zamračil se Taoe a rozhlédl se. Byl to sotva ostrůvek, u kterého šplouchal nekonečný oceán. „Ty předchozí byly mnohem větší... Není to nebezpečné?“

„Je,“ poznamenal Harari klidně a postavil se k okraji vody. „Tolik světů popraskalo a zmizelo v prázdnotě, že už se to nedá ani spočítat. A tyhle malé jsou k tomu o to náchylnější.“

Arila si s Dolou a Taoem vyměnila nejistý pohled.

„Ale no tak,“ pokračoval. „Bude to v pořádku. Musíme přece trochu riskovat, ty předchozí světy, na kterých jsme byli během posledních měsíců, byly moc velké a moc daleko. Tenhle je úplně nejbliž kartografickému středu Aldolonu. A jak jsme všichni viděli, na každé mapě je strom života uprostřed. Musí být někde před námi. Jsem si tím jistý.“

Harari na nic nečekal a natáhl ruku ve snaze najít svět před sebou. Ostatní jenom postávali a čekali.

„Všechno v pořádku?“ zeptala se Arila, když skok pořád nepřicházel.

Harari se jen mračil. „Je to divné!“

„Bude to trvat dlouho?“ zajímal se Taoe.

„Ještě jedna hloupá otázka a schválně to udělám delší.“

Taoe se za pomoci Doly posadil do trávy. A pak čekali.

„Něco před námi určitě je, ale není to obyčejný svět,“ oznámil nadšeně Harari.

„Můžeš nás do něj přenést?“ zeptala se Arila.

„Právě že to nejde,“ nejistě si prohlížel prázdnotu před sebou. „Jako by to bylo... prázdné? Něco takového jsem nikdy necítil, každý svět má trochu jinou... Jak to říct... chuť? Tohle je bezpochyby správná cesta, ale nedokážu se napojit. Potřebuju více času.“

„Půjdu se podívat, co tady roste,“ poznamenala Arila a vyrazila na rozkvetlou louku. „Možná tady bude něco, co můžeme použít v hospodě.“

Arila nechala Harariho pracovat, Dolu a Taoeho odpočívat a zamířila z malého svahu do měkké hlíny. Rostly tady žluté křemeníky, modré vlašce, a dokonce i pár vaštic poblíž vody. Mezi květinami a bylinkami jí bylo vždy dobře. Bylo tak uklidňující hledat tu správnou.

„Hrom vezmi mě, všechny okolo i mého otce!“ zařval Harari o chvíli později a přerušil božský klid maličkého světa. „Proč to u Světlookého nefunguje?!“

„V čem je problém?“ zeptala se Arila, vrátila se ke skupině a schovala bylinky do kožené brašny.

„Je to před námi! Strom života nebo jeho kořeny, stopa... Něco! Ale zároveň není. Nerozumím tomu.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Arila: Hranice času.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.